Menister lindo kuulma tark
Ja Kunningas ka moistma erk,
Et jättis mahha waeno-meelt
Ja pöris nenda kurjalt teelt,
Ja teggi muist ka jälle heaks,
Mis enne olli temmal weaks;
Nüüd pöris äkkist temma meel
Ja köndis jälle ello teel! —
Menister targem teiste seast,
Kes sedda wälja arwas heast:
Ei linno-kelest teädnud ta
Seäl rohkemat, kui sa ja ma!

Jutto jätkud.

Üks kunningas ütles ühhe moisa wannemale, et üksi ei wöi kolme sönna kirjutada, mis ei wöi parremaks ehk pahhemaks pöörda ja nenda rahho rikkumist sünnitada.

Moisawannem wöttis sulgo ja kirjutas: üks, kaks, kolm. „Jah! sull on öigus!“ kostis kunningas, siin ei olle wigga.

Wiimne seädus.

Kasper Maine olli üks otsato rikkas Inglisma mees; agga wägga lustlik keige ello aia ja

ka surma tunnil weel. Kui surm liggi olli ja paljo söbrad temma ümber seisid, kütsus omma wanna teendrit omma ette ja ütles: „Kule Jakob! kaua aega olled sa mind truiste teninud ja keige selle aia ka joomist armastanud, siis ollen minna omma wiimse seädusse ehk testamenti lasknud ülles panna, mis sinnule suurt himmo jooma teeb, ja mis sa selle musta laeka sees leiad, mis minno wodi al on!“

Wanna Jakob arwas, et se muud ei woi olla, kui hea tük rahha ehk paar tossinad puddelid wina. Agga, kui perremees surnud olli, ei leidnud Jakob laekast muud, kui ühhe — solasse häringa!

Kahjo tassuminne.

Tallomehhel surri temma keige parrem lehm. Temma naene kurwastas selle ülle wägga, jäi haigeks ja surri, mis ülle mees ennast wägga kurwastas.

Teised küllamehhed trööstisid tedda ja üks ütles: „Sinnul olli üks hea ja wapper naene, se on tössi; agga selle wasto leiad pea jälle abbi, sest sa olled alles noor ja saad siis pea